

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 811/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 195/2015, Rvp 196/2015, Rvp 197/2015, Rvp 669/2015, Rvp 961/2015, Rvp 962/2015, Rvp 963/2015, Rvp 2551/2015, Rvp 2552/2015, Rvp 3914/2015, Rvp 3915/2015, Rvp 3916/2015, Rvp 3917/2015 a Rvp 3918/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 Er 421/2004 zo 4. decembra 2013 (Rvp 195/2015), sp. zn. 3 Er 683/2008 z 1. apríla 2014 (Rvp 196/2015), sp. zn. 3 Er 757/2008 zo 14. apríla 2014 (Rvp 197/2015), sp. zn. 3 Er 784/2009 z 8. apríla 2014 (Rvp 669/2015), sp. zn. 3 Er 100/2004 zo 4. decembra 2013 (Rvp 961/2015), sp. zn. 3 Er 313/2006 z 20. marca 2014 (Rvp 962/2015), sp. zn. 3 Er 141/2007 z 8. apríla 2014 (Rvp 963/2015), sp. zn. 3 Er 217/2004 z 19. marca 2014 (Rvp 2551/2015), sp. zn. 3 Er 621/2009 z 8. apríla 2014 (Rvp 2552/2015), sp. zn. 3 Er 434/2009 zo 7. apríla 2014 (Rvp 3914/2015), sp. zn. 3 Er 767/2008 zo 16. apríla 2014 (Rvp 3915/2015), sp. zn. 3 Er 15/2009 zo 7. apríla 2014 (Rvp 3916/2015), sp. zn. 3 Er 22/2009 zo 4. apríla 2014 (Rvp 3917/2015) a sp. zn. 3 Er 711/2009 z 1. apríla 2014 (Rvp 3918/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20

ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoE 45/2014 z 21. augusta 2014 (Rvp 195/2015), sp. zn. 26 CoE 56/2014 zo 14. októbra 2014 (Rvp 196/2015), sp. zn. 3 CoE 77/2014 z 10. septembra 2014 (Rvp 197/2015), sp. zn. 7 CoE 95/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 669/2015), sp. zn. 12 CoE 46/2014 z 21. októbra 2014 (Rvp 961/2015), sp. zn. 14 CoE 52/2014 z 13. novembra 2014 (Rvp 962/2015), sp. zn. 5 CoE 81/2014 z 28. októbra 2014 (Rvp 963/2015), sp. zn. 2 CoE 78/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 2551/2015), sp. zn. 24 CoE 47/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 2552/2015), sp. zn. 18 CoE 78/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 3914/2015), sp. zn. 7 CoE 89/2014 z 21. augusta 2014 (Rvp 3915/2015), sp. zn. 2 CoE 81/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 3916/2015), sp. zn. 18 CoE 81/2014 z 28. augusta 2014 (Rvp 3917/2015) a sp. zn. 9 CoE 54/2014 z 27. novembra 2014 (Rvp 3918/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 195/2015, Rvp 196/2015, Rvp 197/2015, Rvp 669/2015, Rvp 961/2015, Rvp 962/2015, Rvp 963/2015, Rvp 2551/2015, Rvp 2552/2015, Rvp 3914/2015, Rvp 3915/2015, Rvp 3916/2015, Rvp 3917/2015 a Rvp 3918/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 195/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. januára 2015, 20. januára 2015, 26. januára 2015, 23. februára 2015 a 19. marca 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci si svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako v začatých exekučných konaniach okresný súd poveril sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, boli exekúcie napadnutými uzneseniami okresného súdu ex offo zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené. Na základe odvolaní sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresného súdu potvrdené napadnutými uzneseniami krajského súdu ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnostiach podaných ústavnému súdu argumentuje, že napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, charty, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatých a prebiehajúcich exekučných konaní, na vykonanie ktorých okresný súd už raz udelil súdnemu exekútorovi poverenia, došlo k prekročeniu právomoci okresného súdu ako súdu exekučného. Podľa sťažovateľky totiž exekučný súd nie je oprávnený na vecné preskúmavanie exekučného titulu. Okresný súd podľa sťažovateľky rozhodol nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodol o zastavení exekúcií, čím jej mal odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť, pričom tieto rozhodnutia v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnili jej právne postavenie. Sťažovateľky totiž v predmetných veciach disponuje exekučným titulom (rozhodcovským rozsudkom alebo notárskou zápisnicou), avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenia okresného súdu podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach podaných ústavnému súdu namieta, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nenariadili v daných veciach pojednávanie aj napriek tomu, že im to ukladá § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 9. augusta 2012, ako aj to, že oba súdy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“); podľa sťažovateľky sa totiž okresný súd a krajský súd žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve alebo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, pričom zároveň nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v konkrétnych okolnostiach posudzovaných vecí.

Sťažovateľka poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. Zásada kontradiktórnosti však podľa sťažovateľky vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmavania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 47 charty, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 1 dodatkového protokolu a podľa čl. 47 charty napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, napadnuté uznesenia okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi

zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu; okresný súd napadnutými uzneseniami zamietol žiadosti sťažovateľky o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, resp. vyhlásil exekúcie za neprípustné a zastavil ich.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti namietanému napadnutým uzneseniam okresného súdu odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Námietky sťažovateľky proti napadnutým uzneseniam krajského súdu možno sumarizovať do štyroch základných skupín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu, ktorý ako exekučný súd podľa jej názoru konal nad rámec svojich kompetencií, keď vecne preskúmaval exekučné tituly (potom, ako už tieto exekučné tituly boli preskúmané pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií). Okrem tohto sťažovateľka namieta, že krajský súd nenapravil ani pochybenia

okresného súdu, ktorý pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikoval smernicu Rady, ktorá podľa jej názoru nie je prameňom práva. Ďalšia námietka sťažovateľka smeruje proti tomu, že krajský súd a pred ním okresný súd hoci mali, neprerušili exekučné konania na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, ktorej podstatou by bola odpoveď na otázku, či sa ustanovenia smernice Rady majú vykladať a aplikovať tak, že „... za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov“, alebo na otázku, prečo treba splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka namieta, že krajský súd, ako ani pred ním okresný súd nenariadili v jej veciach pojednávanie, hoci im to ukladá § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, pričom nenariadením pojednávania jej mali odňať právo konať pred súdom.

Po preskúmaní uvedených námietok ústavný súd konštatuje, že ide o námietky, ktoré uplatnila sťažovateľka v celom rade svojich predchádzajúcich sťažností, pričom ústavný súd sa nimi zaoberal a dospel k záveru, že sú z ústavného hľadiska nedôvodné a nesignalizujú, že namietanými uzneseniami či postupmi všeobecných súdov mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

Keďže sťažnosti preskúmané v tomto konaní sú založené na v zásade identickej argumentácii ako predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky, ústavný súd, aplikujúc zásadu hospodárnosti svojho postupu, nepovažuje za potrebné opakovať svoju argumentáciu, na základe ktorej predchádzajúce sťažnosti sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné a odmietol ich v časti smerujúcej proti rozhodnutiam odvolacích súdov ako zjavne neopodstatnené. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svojimi novými sťažnosťami zbytočne zahľucuje rozhodovaciu agendu ústavného súdu, hoci dôvody, pre ktoré ústavný súd odmieta jej identické sťažnosti, sú jej známe, ústavný súd považuje za dostatočné poukázať na uznesenia, v ktorých je obsiahnutá jeho argumentácia, na základe ktorej dospel k záveru o neodôvodnenosti sťažností sťažovateľky [ide napr. o uznesenia sp. zn. I. ÚS 382/2012

z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013 a II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013 (tieto sa týkali prípadov, keď bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo uznesenia sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013 a I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013 (ide o prípady, keď bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.)] a konštatuje, že táto argumentácia sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosti predbežne prerokúvané v tomto konaní.

Osobitne považuje ústavný súd za potrebné vyjadriť sa k tej časti argumentácie sťažovateľky, v ktorej poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 641/2011 z 30. novembra 2012. Označeným uznesením Krajský súd v Bratislave zrušil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti istiny a v časti úrokov z omeškania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že Krajský súd v Bratislave zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v predmetnej veci z dôvodu nepreskúmateľnosti odôvodnenia zrušovaného uznesenia, nie však z dôvodov, ktoré sú relevantné pre posudzovanie napadnutých uznesení krajského súdu.

Ústavný súd považuje za potrebné zaujať výslovne svoj postoj aj k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa namietaného porušenia jej práv na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania. K porušeniu zásady kontradiktórnosti konania malo dôjsť tým, že krajský súd v napadnutých veciach pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom (sťažovateľka túto povinnosť krajského súdu odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, pozn.). Ústavný súd vo vzťahu k tejto argumentácii uvádza, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z napadnutých uznesení okresného súdu, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú

v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení napadnutých uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom zmysle, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a formuloval právne názory, na základe ktorých dospel k záveru, že odvolaniami napadnuté uznesenia okresného súdu sú vecne správne.

V prospech ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, ústavný súd pripomína, že pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým postupom krajského súdu bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný. Za týchto okolností nič nesignalizuje, že napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv, ktoré označila sťažovateľka.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v častiach, ktoré smerovali proti napadnutým uzneseniam krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015